

Před nimi se tvářil, jako by byl na hřišti sám. Báł se, že by se mu kluci smáli, že má na krku malou sestru. Samozřejmě – pár kamarádů Hanku znalo. Ale když na ni neupozornil, ani si jí nevšimli.

Po prvním poločase bych mohl odvést Hanču domů, uvažoval Josífek. Maminka přece říkala, že je za chvíli zpátky. Potom se zabral do hry.

Když skončil první poločas, byl Josífek náramně spokojený. Dal jeden gól a tři přihrávky. Otočil se na Hanku, aby ho mohla pochválit. Jenomže Hanička na lavici neseděla. Josífek se honem rozhlédl po celém hřišti. Hanka tu nebyla! Josífek bleskurychle vyskočil na lavici. Krk si mohl vykroutit, jak se díval všude kolem. Jenomže sestřička byla pryč! Zmizela. Josífka polila hrůza.

Teď už mu bylo jedno, jestli se mu kluci budou smát, že má na starosti malou ségru.

„Kryštofe! Toníku!“ vykřikl nešťastně, „Hanča se ztratila!“ K Josífkovi okamžitě přiběhl nejen Kryštof a Toník, ale i všichni kluci z hřiště. Nikoho ani nenapadlo se Josífkovi posmívat. Jakmile jim Josífek vysvětlil situaci, všichni se pustili do hledání.

Josífek se řítíl jako střela na dětské hřiště. Byla tam spous-

Kryštofe! Toníku!
Hanča se ztratila!

ta dětí a maminek, ale Hanička ne. Objevil tu jenom její kbelík a pár báboviček. Hned jak Josífek zjistil, že je Hanička pryč, dostal strach. Mára se bude strašně zlobit. Táta mě přetrhne jak hada, říkal si v duchu. Ale když uviděl Hančin kbelík vedle pískoviště, začal se bát i o sestřičku. Co když se jí něco stalo? Ve městě se teď opravuje kanalizace, mohla spadnout do výkopu! Josífek se zeptal ostatních maminek, jestli Haničku neviděly.

Netušil, jaký rozruch tím způsobí! Maminky vyděšeně vyskočily z laviček. Zасыpaly ho otázkami:

„Co měla sestřička na sobě?“

„Tys ji tu nechal samotnou?“

„Kdepak je vaše maminka?“

„Trefí sestřička sama domů?“

„Neměli bychom raději zavolat policii?“

Ano jedna si bohužel nepamatovala, že by Hanička na hřišti vůbec byla. Zato se všechny hrozně polekaly. Josífek tedy uklidnil situaci. Prohlásil, že sestřičku určitě odvedl domů starší brácha, kterého si příhodně vymyslel. Lhaní Josífkovi obvykle nečinilo žádné potíže.

Celý skleslý se loudal z hřiště. Vrátil se na hlavní ulici, kterou lemovaly velké husté keře. Co teď? Josífek si nevěděl rady.

Když zvedl oči od chodníku, zahlédl na druhém konci ulice maminku. Kráčela za nimi na hřiště. Srdce se mu leknutím skoro zastavilo.

Hele, hafka!

Vezmu nohy na ramena! To bylo první, co Josífka napadlo. Takový měl strach. Jenomže mu bylo jasné, že teď je ze všeho nejdůležitější najít Haničku. Na útěk nebyl čas. A tak vyrazil naproti mamince. Statečně, ale přece jen pomalu. Najednou Josífka cosi zarazilo. Uvědomil si, že něco zaslechl. Něco úplně tichoučkého, docela miloučkého a hodně bojácného. Kníknutí? Kvíknutí? Anebo to bylo ňafnutí? Josífek se zastavil a pozorně se rozhlédl. Není tu někde Hanka? Josífek se sklonil k zemi. Rozhrnul hustý keř. A tam to uviděl! Maličké, rozkošné a neuvěřitelně roztomilé štěňátko! Chlupatou černou kuličku. Josífkovi by se vešla do dlaně. Choulila se pod keřem a tichoučce kníkala. Pak štěňátko zvedlo hlavičku. Upřelo na Josífka důvěřivý pohled. Josífek si dřep. Rukama si přidržoval větve a díval se na psíka. Štěňátko bylo nádherné. Krátkosrsté, celé černé, jen na hřbetě mělo maličké bílé srdíčko. Jak Josífek vzápětí zjistil,

mělo i bílou náprsenku a na tlapičkách bílé ponožky. Tá-
zavě se na Josífka dívalo laskavýma psíma očima. Potom
se zakývalo na tlapkách a udělalo vratký krůček směrem
k němu.

Jindy by byl Josífek ze štěňátka naprosto nadšený. Teď si
jenom povzdechl: „Škoda že nejsi ségra, kámo.“

V tu chvíli to vzadu za keřem zachrastilo. A ozvalo se: „Hafe!
Hafe, počkej! No tak, kde jsi?“

Jak to Josífek zaslechl, vymrštil se a obrovitým skokem se
vrhl za keř. Přistál na bříše na trnitém roští přímo před Han-
kou. Ta na něj nechápavě kulila oči, jako by spadl přímo
z nebe. Byla umazaná, špinavá a poškrabaná.

„Josífku!“ vyhrkla překvapeně. „Proč tu skáčeš? Vždyť to pí-
chá, jau. Našla jsem pejska. Jenomže se mi ztratil. Jé, tady
je!“

Josífek se teprve snažil se postavit, ale už spustil: „Hančo,
ty kozo! Přetrhnu tě jako hada! Jak to, že jsi utekla? Měla
jsi čekat! Já tady lítám jako blázen! Všichni kluci tě hledají.
Místo fotbalu!“

Hanička se zahanbeně příkrčila a sedla si na bobek k psíkovi.
„Když on ten fotbal je hrozně dlouhej,“ vysvětlila a pohladi-
la štěňátko. „Tak jsem šla stavět hrad na pískoviště. Ale pak

jsem uviděla hafa. Chtěla jsem ho chytit, jenže on nechtěl.
Utekl mi. Je krásnej, vid'ž? Necháme si ho, že jo?“

Josífek klečel v křoví. Šortky měl roztržené, ruce a kolena
odřené, vlasy jako vrabčí hnízdo. Ale byl šťastný. Cítil ob-
rovskou úlevu a radost, že našel Hanku v pořádku. Chtělo
se mu smát a brečet zároveň.

„Jestli přemluvíš mámu, tak určitě. Ale hlavně ani slovo, že
ses ztratila. Kozo nebeská!“